

Netsætning, som er ældgammel dansk Ret, og som der formentlig ikke er tilstrækkelig Grund til at gjøre Forandring i, naar man ikke kan paapege særlige eller hyppige Ulemper ved det Bestaaende. Saadanne menes imidlertid ikke at kunne paapeges; det har vistnok i det lange Tidsrum, hvori denne Netsregel gjaldt, kun været i faare saa Tilfælde, at der er opstaaet egentlige Misligheder eller Ulemper of den gjældende Netsætning, og ligesom man derfor har Betænkelse ved at forandre Lovforslagets § 80, som handler om det private Skifte, saaledes maa man nære den samme Betænkelse ved at forandre Lovforslagets § 53, som giver den tilsvarende Regel for det Skifte, der er en Slags Mellemling mellem privat og offentlig Skifte. Megen praktisk Betydning vil Forslaget i hvert Fald ikke faae; thi i de allerfleste Gjødsbrevs staar der, som det vil være ærede Medlemmer bekendt, udtrykkelig, at Debitors Arvinger skulle dele solidarisk, og for saa vidt det altsaa fornemmelig skulde være med Hensyn til Regningsgjæld, at man kunde trænge til Regelen, maa jeg gjøre opmærksom paa, at de, der have Regningskrav efter en død Mand, ofte ville befinde sig i Nærheden af det Sted, hvor han levede, og altsaa i Reglen let ville kunne komme til Kundskab om, at han er død, og altsaa ville kunne stynde sig med at anmelde deres Fordringer, hvorved de efter selve § 53 ville opnaa solidarisk Ansvar. Det kan fremdeles bemærkes, at Arvingerne muligvis kunde blive noget betænkelige ved at overtage Boet, hvis man indførte som ubetinget Regel det solidariske Ansvar, og at man altsaa derved vilde kunne komme til at modvirke det private Skifte, som man ellers ved dette Lovforslag vil fremme saa meget som muligt. Naar nemlig Arvingerne udsatte sig for, at Kreditorerne kunde holde sig til den blandt dem, som er mest vederhæftig, saa vilde de enten være utilbøjelige til at overtage Boet eller i alt Fald være nødt til at udstede Proklama, hvorved de ikke alene paadrage sig en Del Omkostninger, men navnlig nødes til at finde sig i en ikke ringe Udsettelse af Delingen. For saa vidt angaar det Argument, man henter fra Kautionsister over for Sparekasser, kan man hertil bemærke, at det staar i Sparekassernes Magt at betinge sig, at deres Kautionsisters Arvinger heste solidarisk, hvilket derfor ogsaa allerede nu vistnok turde være temmelig sædvanligt, og hvorved de vilde opnaa enhver Betyggelse. Det Sæle dreier sig vistnok om, hvorvidt man fortoinsvis vil se paa Arvingernes eller paa Kreditorernes Ret, og hertil kan maaske endnu

siges, at hvis man her saa stærkt vil holde sig til Kreditorernes Ret, maatte man formentlig have forskellige Regler om privat Skifte, som man nu faar; og da navnlig en Regel om, at de enkelte Arvinger vare berettigede til at tvinge de Andre til at udstede Proklama og til at forhindre dem i at dele Boet, hvilket er en Regel, som vi nu faar. Hvad der for mit personlige Vedkommende har været en Sovedgrund til, at jeg ikke har villet tiltræde Mindretallets Forslag, er, at den eneste Ulempe, som der, saa vidt mig bekendt, hester ved de nu gjældende Regler, er den, at man hidtil har manglet Bestemmelse om, at Kreditorerne kunne søge disse Arvinger ved eet Bærnetting. Dette har ganske vist medført væsentlige Ulemper, men disse Ulemper gaar Lovforslaget netop ud paa at afhjælpe, idet nemlig §§ 83 og 85 give Regler derfor. — Jeg skal derefter tillade mig at omtale Forslaget under Nr. 31, som jeg ser, at jeg ikke fik med paa det Sted, hvor det egentlig hørte hjemme. Dette Forslag gaar ogsaa ud paa at hjemle Flertallet en Ret, som Lovforslaget kun vil give de i Boet Stemmeberettigede, naar de alle ere enige. Der handles her om det Tilfælde, hvor der kan være Grund til at selge Boets Giendele ikke ved Auktion, men underhaanden, og det har da forekommet Udvalgets Flertal, at der kunde indtræde flere Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt, at Flertallet fik den her omhandlede Ret. Hvis man for Exempel vilde antage, at der var et betydeligt Bærelager i et saadant Bo, og at et meget stort Flertal af Arvingerne vare enige om, at een af dem helst maatte overtage dette og fortsætte den Afhødes Forretning — hvilket jo muligvis kunde være til Gæld for hele Boet og altsaa for Alle — men der fandtes en enkelt Arving eller Børge for en unyndig Arving, som fordi han ikke forstod sig derpaa, eller maaske endog af Chikane, modsatte sig noget Saadant, saa syntes det at være billigt, at man ubetinget gav Flertallet Ret til at bestemme herom. Paa den anden Side maa det dog erkendes, at om end saadanne Tilfælde kunne tænkes at ville opstaa, kan der dog neppe være megen Frygt for, at de vilde være hyppige, idet det ikke vides, at der i Pragis saa let opstaaar Bæreligheder af den Art. Familiebåndet er jo et stærkt Bånd, og naar der under saadanne Forhandlinger er Tale om et Familiearrangement, vil det ikke let gaa anderledes til, end at der tilveiebringes Enighed hos Alle, hvor dette virkelig maa siges at være ønskeligt. Man kunde maaske ogsaa erkende, at der ikke her saa meget er Spørgsmaal